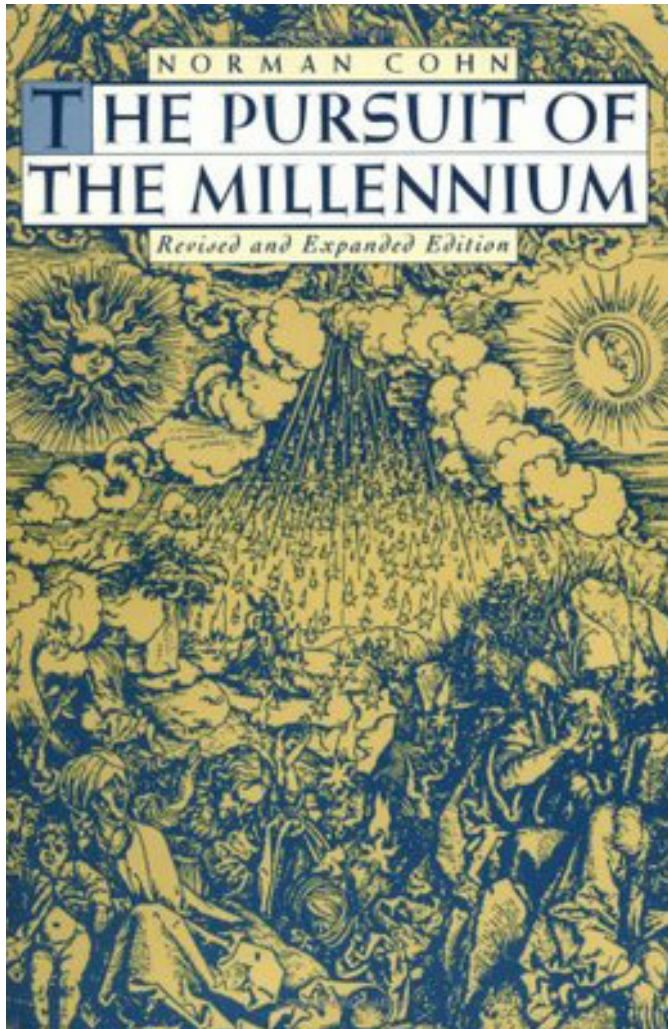

La prima vedere nimic nu pare mai indepartat de urgia revolutionara decat extazul beatific al sinelui promovat de curentele New Age. Culori difuze, sunete orientale, imagini ale unui paradis naiv si, peste toate, o retorica a sentimentelor calde. Raiul ne asteapta dupa colt. Si asta pentru ca realitatea reprezinta o revarsare/emanatie a Divinului Unu, asa ca tot ce avem de facut este sa ne recunoastem starea de gratie, sa ne redescoperim scanteia divina dinauntrul nostru. Nu se cere nici asceza prea multa, nici reguli foarte aspre, nici intelepciune practica, nici atasament fata de vreo traditie. Ba dimpotriva. Trebuie doar sa ne deschidem mintea spre acele nivele superioare ale universului, habitatul natural al diverselor entitati spirituale, si sa lasam deoparte inhibitiile mentale. Salvarea survine impersonal prin reabsorbția in Unu, iar singurul pacat il constituie "inchiderea" mintii.

Odata cu aceasta iluminare a sinelui, eventual dirijata de o fiinta acorporala, poate incepe saltul pe treptele constiintei, pana la acel nivel la care eul individual incepe sa realizeze ca de fapt el este Dumnezeu. (Panteismul duce aproape cu necesitate la autodivinizare). Si totusi cum se ajunge de la aceasta idolatrizare a eului la genocid?

Exista mai multe raspunsuri care se pot da, insa pentru o ilustrare istorica as trimite la o lucrare clasica asupra ereziilor medievale, "The Pursuit Of The Millenium", semnata de Norman Cohn. Autorul descrie impecabil drumul foarte scurt de la autodeificare la purificare sociala. Cohn nu discuta in cartea sa fenomenul New Age, dar cred ca orice cititor familiarizat chiar si partial cu spiritualitatea contemporana nu va putea fi decat surprins de asemanarile izbitoare cu erezia Spiritului Liber, mergand de la presupozitii metafizice pana la recomandari sociale si politice.

"Esenta divina este esenta mea si esenta mea este esenta divina...Din eternitate omul a fost Dumnezeu in Dumnezeu...Din eternitate sufletul omului a fost in Dumnezeu si este Dumnezeu", sunt cuvintele dintr-un tratat eretic descoperit in chilia unui calugar din apropiere de Rhine. O alta adepta a curentului scria: "Bucura-te alaturi de mine caci am devenit Dumnezeu! Am devenit eterna in starea mea eterna de binecuvantare. Hristos m-a facut egala sa si nu voi putea niciodata pierde aceasta conditie".

Desi in aparenta pneumatologia Duhului Liber indica un universalism mecanic al salvarii, in fapt aproape toti adeptii introduc o distinctie intre cei avansati, cercul intim al iluminatilor, si restul umanitatii, incapabil sa-si activeze potentialitatile divine. Pentru membrii grupului esoteric aprinderea scanteii dumnezeisti se poate realiza inca din cursul acestei vietii, ceea ce transforma radical raportul dintre Eu si lume. In acest sens, sfatul primit de Sora Caterina este exemplar: "Vei porunci tuturor fiintelor sa te slujeasca conform vointei tale, pentru gloria lui Dumnezeu...Daca vrei sa te folosesti de toate creaturile, ai dreptul sa o faci; pentru ca fiecare creatura pe care o folosesti, o vei conduce inapoi spre Origine".

Devenind Dumnezu initiatul nu va mai (re)cunoaste semnele realitatii obiective, ci le va manipula in acord cu vointa proprie. "...el nu mai este obligat sa respecte nicio lege si nicio norma, deoarece el este una cu Divinul. Dumnezeu a creat toate lucrurile pentru o asemenea persoana, si tot ceea ce a creat Dumnezeu reprezinta proprietatea unui astfel de om", se arata intr-un catehism al ereticilor. La nivel practic consecintele ale unei astfel de filozofii sunt explozive si merg de la promiscuitate sexuala pana la cel mai radical comunism, de cele mai multe ori fiind inseparabile. Individul ajuns pe treptele superioare ale constiintei divine depaseste categoriile traditionale ale moralitatii, pacatul nu-l mai atinge si ajunge in acea stare a lui Adam dinainte de Cadere. De altfel, notiunea de pacat va fi aplicata doar acelorora dintre oameni care nu au reusit sa-si constientizeze propria divinitate.

In acelasi timp, o marca distinctiva a New Age si a ereziilor medievale o constituie milenarismul, credinta in realizarea iminenta pe pamant a paradisiului promis in ceruri, ceea ce explica in parte

si abundenta contemporana a anxietatilor eshatologice. Salvarea colectiva urmeaza a fi facilitata de acele personaje autodeificate, si livrata conform unui scenariu cosmic pus la punct dinainte.

“In the Adam-cult like the lost Paradise was recreated and at the same time the advent of the Millennium was affirmed. Primitive innocence and blessedness were restored to the world by living gods in whom Creation was felt to have attained its perfection and to be transcended” (Norman Cohn).

Combinatia de milenarism, primitivism si antinomianism a dus in trecut la anarhie si revolutie sociala sangeroara, iar episoadele Wycliff, Hus sau Munzer reprezinta momente stralucite ale luptei de clasa doar in manualele de istorie comunista. Insa ele au surprins ceva important, totusi, si anume caracterul egalitarist fundamental utopic al unor astfel de incercari. In aceasta interpretare comunismul poate fi citit ca nume de cod, elaborat special pentru modernitate, al unei erezii vechi de sute de ani.

Drept urmare, oricat de ridicole si fanteziste pot parea majoritatea ideilor New Age, un ochi aruncat inspre istorie il poate lamuri chiar si pe cel mai sceptic lector asupra a ceea ce ni se pregateste la capatul calatoriei pe treptele constiintei cosmice.{jcomments on}